

dimensioneret til de ekstreme behovssituationer, vil der på alle andre tidspunkter være et uforholdsmæssigt højt omkostningsniveau, og derved beslaglægges ressourcer, der sagtens kunne bruges bedre andre steder i det sociale system.

Tiden er netop nu til at forstå, at privatisering ikke er et spørgsmål om nedlæggelse af den offentlige sektor, men snarere et supplement til at styrke kvalitet, betingelser og vilkår i sektoren. Derfor så vi gerne, at denne paragrafs stk. 3 blev bibeholdt og ikke som nu helt forsvinder. Det er netop dette forsvindingsnummer, jeg undrer mig så meget over. Godt nok er jeg vidende om, at § 64, stk. 3, er en forsøgsordning – det er en del af aktiveringsforliget af 12. maj 1992 – og ordningen havde sit udløb 31. december 1993, men kan det virkelig passe, at man herinde på Christiansborg laver en forsøgsordning helt uden at evaluere den? Er det praktisk, at man i fremsættelsen af et lovforslag og uden så meget som at nævne det i bemærkningerne sådan pist væk lader § 64, stk. 3, forsvinde og så oven i købet hævder, at der kun er tale om teknisk/redaktionelle ændringer?

Ikke engang i ministerens skriftlige fremsættelse er der så meget som én eneste antydning af, hvordan denne ordning er fordampet. Er det ikke lidt tyndt? For jeg kan da ikke i min vildeste fantasi tro, at embedsmandskorpset har sjuksket med det materiale, der er forelagt ministeren. Det ville ikke bare være tyndt, det ville næsten være pinligt.

Vi kan derfor i Det Konservative Folkeparti undre os lidt over materialets kvalitet samt den brugte praksis og derfor varmt anbefale ministeren at vise os imødekommenhed under de kommende forhandlinger.

Villy Søvnald (SF):

I modsætning til de to forudgående talere fra Venstre og Det Konservative Folkeparti synes jeg, det måske er lidt svært at hidse sig op til de helt store ideologiske armsving her. I virkeligheden drejer det sig om at flytte en paragraf til en anden, der er fuldstændig enslydende, sådan at man putter kommunalt formidlet dagpleje op under det børn og unge-område, hvor det i øvrigt naturligt hører hjemme. Det er jeg ikke i stand til at holde den helt store ideologiske tale om; det synes jeg egentlig al praktisk fornuft taler for.

Jeg vil gerne sige lidt om det andet, som der er lidt realitet i, nemlig forslaget om at bedre

klubtilbudene og andre socialpædagogiske fritidstilbud til større børn og unge. Jeg synes, Venstre i den meget ideologiske tale om det gode ved det frivillige børn og unge-arbejde, som SF i øvrigt er enig i, glemmer, at hovedproblemet jo er, at vi har en gruppe af børn og unge, der ikke deltager. Det er dem – også dem – vi taler om. Det er den tungeste gruppe af børn og unge, der af mange grunde ryger ud af fodboldklubben, fordi den har andre mål end at fastholde så mange børn og unge som muligt, f.eks. at spille i en højere række. Det er også meget legitimt, det giver bare et problem for nogle børn og unge. Det er dem, vi har som opgave at samle op i et forslag som dette her.

Hensigten med forslagens bestemmelser er så i øvrigt to ting, så vidt jeg kan læse dem: dels at styrke den generelt forebyggende indsats, dels at styrke den målrettede, støttede indsats over for børn og unge, og det var dem, jeg talte om, og som efter al erfaring ikke deltager i det frivillige arbejde.

Realiteten i forslaget er så, at man gennemfører en åbning på to punkter. Det første er, at deltagelsen kan være gratis. Det har vi stillet forslag om før, og det har der været mange argumenter imod. Vi er glade for, at det nu lykkes for SF at skabe forståelse for det fornuftige i at kunne se væk fra betalingen, hvis der i øvrigt er fornuft i at fastholde nogle børn og det er betalingen, der er problemet.

Det andet område, hvor man viser fleksibilitet, er adgangen til fjerne de snævre grænser for, hvor gamle børn må være, når de deltager, idet kommunerne nu får større mulighed for lokalt at tilrettelægge, hvordan de synes tilbudene bedst skrues sammen.

Hvis man i øvrigt skulle knytte nogle børnepolitiske kommentarer til det, ville jeg sige, at jeg synes, der er to ting, der er påfaldende. Den ene er, at de fleste kommuner har et børnepolitisk hul. Fra børnene forlader fritidshjemmene i 10-11-års-alderen, til de når en alder, hvor de deltager i ungdomsskolernes virksomhed, oplever vi i mange kommuner en række børn og unge, der ikke deltager. De har selvfølgelig også lov til at sige nej tak til tilbudene. Der er så også nogle, der deltager, som vi har været inde på, i det frivillige arbejde, og det er fint, men vi står tilbage med den gruppe i den periode, hvor kriminaliteten kommer frem, hvor konflikterne i forhold til myndigheder kommer frem, og i den forbindelse er der altså megen fornuft i at give de børn et struktureret tilbud, der alligevel, som